

Плачеше защото си спокняше други път с каква безкрайна радост би се хвърлила на врата му, ако той влезеше при такова неочаквано време при нея. Той толкова рядко ѝ даряваше по някои ласка. А сега сам бе дошъл при леглото ѝ, бе погалил косите ѝ... А тя се бе престорила, че спи... И отново мисълта ѝ с пламенен копнеж догони бледото, строго лице на императора.

Само той я обичаше истински. Така както само рицарите знаеха да обичат истински дамата си. За живот и за смърт.

И тя заспа полуусмихната, със съзри на очи.

Глава XXVII

На следния ден Бодуен не се мирна в градината. Когато хладният вечерен вятър леко залюля шипковите храсти, Целгуба не можа да сдържи тревогата си и като се увери, че Калоян е зает в работната си, се измъкна от палата и се затича към градините. С копнеж и тревсга тя се залута из сенчестите пътеки, като от време на време се ослушваше безспокойно. Най-сетне, уморена и отчаяна, тя седна на една дървена пейка и обори глава. Леки стъпки отекнаха наблизо и тя зачака с напрегнат страх, цяла треперяща от радост и възмущение.

Пред нея застана цар Калоян.

- Тук ли се^и, Целгубо? Търсих те навсякъде. Не е ли вече късно да стоиш на хлад?

Тя не отвърна нищо, замръзнала от уплаха. Царят седна до нея. Улови ръката ѝ.

- Чакаш ли някого?

- Не, Кого ще чакам?

- Казаха ми, че тук често си се виждала с императора...

- Много рядко. Кой доброненавистник те е измамил?

- Много рядко ли казваш? Добре. Нека почакаме двамата. Ще видим. Мене взе да ми се струва, че Бодуен злоупотребява с милостта